

William Shakespeare

Een Midzomernachts- droom

Almud Kunert

De Vier Windstreken

William Shakespeare's

Een Midzomernachts- droom

naverteld door Barbara Kindermann
met illustraties van Almut Kunert

De Vier Windstreken

Het is lang geleden. Ver weg in Griekenland gebeuren rare dingen. Is het de werkelijkheid? Of toch een droom? Dat weet eigenlijk niemand.

Zacht maanlicht schijnt op de witte tempels van Athene. De zuilen van het paleis van de hertog rijzen op tegen de donkere nachthemel. Vaandels wapperen in de wind. Alles lijkt vredig en kalm, maar schijn bedriegt.

In de troonzaal van de hertog wordt zo laat nog druk ruzie gemaakt. Een burger van Athene is woedend met zijn dochter Hermia en twee jonge mannen, Demetrius en Lysander, naar de hertog gekomen.

Demetrius is rijk en komt uit een belangrijke familie. De vader van Hermia wil dat zijn dochter met hem trouwt. Maar Hermia weigert, omdat ze van Lysander houdt – een dromerige dichter die romantische gedichten voor haar schrijft en rozen, ringen en haarlokken aan haar geeft.

Nu wil Hermia's vader zijn ongehoorzame, koppige dochter met hulp van de hertog dwingen om Lysander te vergeten en met Demetrius te trouwen. In Athene bestaat in deze tijd nog een akelige wet: een meisje dat niet wil trouwen met de man die haar vader voor haar uitkiest, moet voor straf naar het klooster of sterven.

Hertog Theseus zit naast zijn aanstaande bruid Hippolyta op de troon en luistert naar wat iedereen te zeggen heeft.

Daarna neemt hij een beslissing: 'Ik geef Hermia twee dagen de tijd, tot aan mijn eigen bruiloft, om erover na te denken. Maar dan moet ze doen wat haar vader wil, en met Demetrius trouwen. Anders wordt ze volgens de wet bestraft.'

Lysander en Hermia omhelzen elkaar wanhopig tussen de hoge zuilen van het paleis. Hermia huilt en zegt dat ze nooit met Demetrius zal trouwen. Ze kunnen haar niet dwingen!

'Je hoeft niet bang te zijn, lieve Hermia,' antwoordt Lysander hartstochtelijk. 'We blijven bij elkaar! We vluchten samen en trouwen buiten de muren van Athene, zonder toestemming van je vader of de hertog! Sluip morgennacht je huis uit. Dan ontmoeten we elkaar een mijl buiten de stad in het bos.'

Hermia zegt zonder aarzelen: 'Ik zweer bij Amors sterkste boog en bij zijn beste gouden pijl dat ik daar om middernacht zal zijn!'

Op dat moment komt Hermia's beste vriendin Helena aanlopen. Ze is lang en blond, en Hermia klein en donker. Maar ze zijn allebei heel mooi.

Helena is erg verdrietig. Ze houdt van Demetrius, en tot hij als man voor Hermia werd uitgekozen, dacht hij alleen aan haar. Maar nu wil hij niets meer met haar te maken hebben. Ze smeekt hem om bij haar terug te keren, maar Demetrius wordt steeds meer verliefd op Hermia. Hij trekt zich er niets van aan dat Hermia hem niet wil.

Hermia weet hoe bedroefd Helena is, en probeert haar te troosten: 'Ik kan er echt niets aan doen dat Demetrius zo verliefd op me is! Ik laat hem duidelijk merken dat ik van een ander hou. Maar het komt wel goed, lieve vriendin. Straks ben ik weg.'

Fluisterend vertelt ze Helena haar geheim: 'Ik vlucht samen met Lysander uit Athene. Bid voor ons en word gelukkig met Demetrius.'

Helena blijft peinzend achter. Als Demetrius hoort dat Hermia en Lysander willen vluchten, gaat hij ze natuurlijk achterna. Maar als hij ziet hoeveel ze van elkaar houden, moet hij toch begrijpen dat hij Hermia niet kan krijgen. Daarom besluit ze het geheim van haar vriendin te verraden. Misschien komt Demetrius dan weer bij haar terug.

Ook buiten het paleis is het die nacht onrustig. Zes werklieden zijn bij elkaar gekomen om plannen te maken voor een belangrijke gebeurtenis. Ter ere van de bruiloft van hertog Theseus met Hippolyta willen ze het toneelstuk 'De treurige geschiedenis van Pyramus en Thisbe' opvoeren.

Hun leider, de timmerman Kweeper, verdeelt de rollen. 'Jij, Spoel,' zegt hij plechtig tegen een forse wever, 'jij bent Pyramus. En jij, Fluit, speelt Thisbe.'

'Wie is Thisbe?' vraagt de jonge Fluit dom. 'Een dolende ridder?'

'Hoe kom je erbij?' antwoordt Kweeper. 'Dat is het meisje van wie Pyramus houdt!'

'Nee!' roept Fluit geschrokken. 'Laat me geen vrouwenrol spelen! Ik begin al een baard te krijgen!'

'Dat geeft niet,' zegt Kweeper kalm. 'Je draagt toch een masker en je moet zacht praten, zoals een meisje hoort te doen.'

'O!' valt Spoel hem in de rede. 'Laat mij dan Thisbe spelen. Ik wil heerlijk zacht zeggen: "O, Pyramus, lieveling, ik ben het – je mooie Thisbe, je lieve meisje..."'

Kweeper snoert hem de mond: 'Geen sprake van, Spoel. Jij speelt Pyramus!'

Onverstoorbaar gaat hij verder met het verdelen van de rollen. Ten slotte komt ook Schaaf aan bod, die de leeuw moet spelen.

'Heb je de tekst voor de leeuw al opgeschreven?' vraagt Schaaf onzeker. 'Ik heb zo'n moeite met uit mijn hoofd leren.'

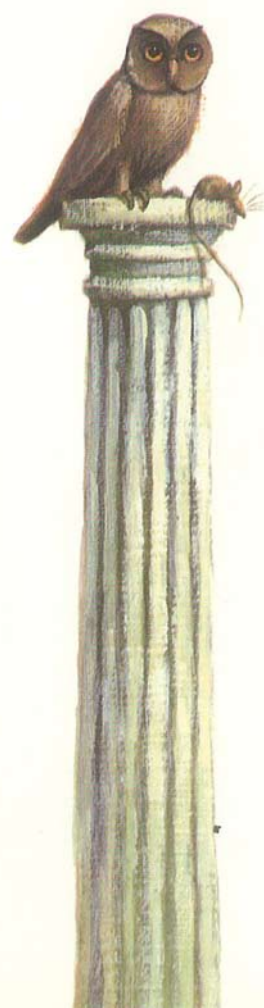
'Dat is niet nodig,' stelt Kweeper hem gerust. 'Je hoeft alleen te brullen.'

'O!' roept Spoel weer. 'Laat mij dan de leeuw spelen. Ik zal zo mooi brullen dat de hertog enthousiast zal roepen: "Nog eens! Nog eens!"'

'Jij zou alleen de hertogin en de andere dames bang maken,' zegt Kweeper.

'Dat is zo,' geeft Spoel toe. 'Maar ik zal me inhouden en zo zacht brullen als een koerend duifje. Ik zal brullen als een nachtegaal.'

'Nee, Spoel, jij speelt Pyramus,' beslist Kweeper. Hij beveelt iedereen om naar huis te gaan en zijn rol te leren. De volgende nacht moeten ze allemaal voor een repetitie naar de grote eik komen, in hetzelfde bos waar ook Lysander en Hermia elkaar zullen ontmoeten om samen te vluchten.

Dit is geen gewoon bos. Het is het geheimzinnige rijk van Oberon, de machtige koning van de elfen, en zijn schitterende koningin Titania. Het wemelt er van de kleine natuurgeesten, feeën en elfen, die door de bomen en struiken dartelen, van bloem tot bloem springen, of vrolijk dansen in het maanlicht.

Maar sinds enige tijd wordt het vrolijke leventje van de feeën en geesten bedorven door een domme ruzie tussen Oberon en Titania. Het gaat om een Indiase jongen in het gevolg van de koningin. Hij is zo mooi dat Oberon hem zelf wil hebben en hij barst bijna van jaloezie. Oberon vraagt keer op keer of Titania de jongen aan hem wil geven, maar ze doet het niet.

Als ze elkaar tegenkomen, maken ze telkens ruzie. Dan verstoppen de elfjes zich snel in een eikendop.

Ook in deze midzomernacht roept Oberon als hij Titania ziet meteen: 'O, ben je daar alweer, koppige Titania?' Angstig kruipen de elfen in zijn gevolg nog verder weg achter zijn rug.

Maar Titania antwoordt spottend: 'Ach, jaloeerse Oberon! Kom, lieverds, we gaan ervandoor. Ik wil nu niets met hem te maken hebben.'

Voorzichtig steken Titania's elfjes hun hoofd uit de glanzend groene lichtsluier van hun koningin.

Meteen brult Oberon zo woedend dat zelfs de machtigste eiken ervan beven: 'Blijf hier, Titania! Geef me eindelijk de Indiase jongen! Dan ben ik weer net als vroeger je trouwe dienaar!'

'Ik denk er niet over!' antwoordt Titania met haar neus in de lucht. 'Nog niet in ruil voor het hele elfenland! We gaan weg. Je maakt alleen maar ruzie. Ik had het al zien aankomen.' Ze verdwijnt met haar elfen op een straal maanlicht het donkere bos in.

Oberon blijft woedend achter. 'Ga maar, trotse Titania. Ik zal je laten boeten voor je koppigheid!'

Snel roept hij zijn kleine bosgeest Puck, die meteen komt aanvliegen.

